

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XIII. évfolyam 1. szám (106.) - 2016. január

Keresztények Egysége

Jézus az utolsó vacsorán a főpapi imájában könyörgött tanítványaiért és értünk is, akik az Ő nevében megkeresztelkedtünk, hogy életközösség legyen a benne hívők között itt a Földön, amelynek alapja az Atya és Fiú életközössége a Szentlélekkel:

"Mindnyájan egy legyenek; ahogyan te, Atyám, bennem vagy, és én tebenned, úgy

ők is egy legyenek mibennünk, és így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem." (Jn 17, 21) A Krisztus Jézusban hívők közössége jel az emberek számára, hogy a Fiút az Atya küldte el nekünk. Így bármi, amit

keresztény testvéreinkkel közösen teszünk, az nemcsak egy társadalmi esemény, ami a megbékélés és együvé tartozás kifejeződése, hanem hitvallás is Isten Fiának megtestesüléséről.

Az Ökumenikus Imahét ebben a hitvallásban tölt be különleges, de nem egyedülálló szerepet. Azok az alkalmak, amiket a pásztorkör tagjaival közösen szervezünk az év

folyamán, szintén ennek a vágyott egységnek kifejeződései, amely a Mennyek Országában mindenképp és itt a földön remény szerint kibontakozik közöttünk.

Gábor atya

Ökumenikus imahét

Új helyszínnel bővült idén az imahét eseménysorozata, a Kastélydombi iskolában az evangélikusok voltak a házigazdák, néhány hónapja ugyanis az iskola szomszédságában megnyílt az evangélikus imaház. Ez azonban túlságosan kicsi, így esett a választás az iskolára. Az imahét alkalmaira 60-80-an látogattak el, nálunk kedden volt a közös ima. Ahogy hozzánk is jöttek más felekezetekből, közösségünk néhány tagja a hét többi napján is részt vett az imaalkalmakon.

Tavaly egyszer sem tudtam elmenni az ökumenikus alkalmakra és utólag nagyon bántam. Az elmulasztott dolgok, amelyekről tudom, hogy már nem jönnek vissza, és rájövök, hogy másképpen is csinálhattam volna, nagyon tudnak bántani, és sokáig foglalkozom velük. Így aztán, mikor megtudtam, hogy idén is lesz ökumenikus imahét, mint egy köszikla állt bennem a tudat, hogy ezeken az alkalmakon ott kell lennem, hacsak eget rengető fontosabb dolog nem jön közbe.

Két ok miatt is szerettem volna ott lenni, arról nem is beszélve, hogy bárhol

nagyon-nagyon szívesen vagyok, ahol tudom, hogy a Jóisten is jelen van. Már régóta él bennem a vágy, hogy elmenjek más imaházakba, és megnézzem, hogy zajlik náluk egy istentisztelet. Erre az ökumenikus imahétnél jobb alkalmat el se tudtam volna képzelni. A másik fontos ok, amiért el szerettem volna menni, hogy megismerjem azokat a lelkipásztorokat és nem utolsósorban a munkájukat, akikkel a munkámból kifolyólag kapcsolatban kell lennem. Számomra fontos, hogy a személyt, akivel többször is beszélek, ne csak hang alapján ismerjem, hanem az embert magát is oda tudjam tenni a hang mellé.

Istennek hála, erre most volt lehetőségem, a családban se jött közbe semmi, és megismerhettem sok jó és kedves embert. Minden alkalom adott valami újat. Kaphattak maguknak útravalót. mind a nők, mind a férfiak majd külön a fiatalok is. Nagyon tetszett a hét összeállítása, összeszedettsége, és nagy öröm volt, hogy pénteken nagy számban képviseltették magukat a fiatalok is. Jó látni, hogy vannak, akik felszabadultan tudják magukat érezni az Isten házában. (Simó Júlia)

Két mondat az Idősek Otthonából

A betegek látogatása az Alacsikai úton mindig szentmisével zárul. Mivel nem tud mindenki önerejéből eljutni a földszinti kápolnába, segítenünk kell. Ezért odavezetjük, vagy tolokocsival letoljuk az ápolási részről az időseket.

Utoljára mindig a „demens” osztályra megyünk. Az itt élők között is vannak néhányan, akiket szinte mindig el lehet vinni a misére. Őket méginkább kísérni kell. Az egészséges ember számára rövidke távolságot velük hosszú percek alatt tesszük meg. De így legalább van lehetőségünk „beszélgetni”. Ha kérdezzük, egy vagy két szó a válaszuk, szókincsük a legegyszerűbb szavakból áll. Akkor is örülünk egy feleletnek, ha nem kapcsolódik a kérdéshez, mert a beszélgetés nem mindenkivel sikerül.

Van egy néni, akit még soha nem hallottam megszólalni. Ő csak szótlanul, merev arccal engedi magát vezetni a kápolnába. De jön mindig hűségesen.

Most is ilyen volt – néma és egykedvű. Üres tekintettel engedte leültetni magát a kápolnában, aztán előre görnyedt, és csak a földet nézte, én pedig az ő sovány, görbült hátát, tarkóján elfeküdt zilált haját figyeltem. Szomorú látvány volt, és elkezdett bántani az a gondolat, hogy most talán nem kellett volna őt kimozdítani megszokott környezetéből. El is bizonytalanodtam. Lehet, hogy fölösleges, amit csinálok? Neki már úgyis mindegy, hiszen azt sem tudja, hol van.

Az evangélium a kánai menyegzőről szólt. Gábor atya a szolgák lelkivilágán keresztül világított rá arra, hogy számukra teljesen értelmetlen cselekedet a vizes korsók megtöltése, de a

Szűzanya szavára – „Tegyétek meg, amit mond!”- mégis megteszik. A mi életünk is lehet ilyen egyszerű. Valamit kezdtem megérteni, de nem tudtam gondolkodni tovább az üzeneten, mert a néni közben nyugtalan lett, felemelte a fejét, riadtan nézett körbe, és mozgolódni kezdett. Lehajoltam hozzá, megsimogattam sovány hátát, szerettem volna megnyugtatni.

- Ne aggódj, itt vagyok veled, vigyázok rád! - mondtam neki ösztönösen. Ő rám nézett, a tekintete tele volt melegséggel, és megszólalt úgy, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lett volna:

- Köszönöm, kislányom, ez most nagyon jól esik.

Szavai a szívemig hatoltak. Nem akartam hinni a fülemnek.

Ez a mondat most honnan, kitől jött? Nem egyetlen szó csupán, hanem egy igazi értelmes odaillo összetett mondat.

És ez a megszólítás „kislányom”? Édesanyám halála óta nem mondta ezt nekem senki. Úgy hatott rám ez a rég nem hallott szó, mintha föntről megsimogattak volna. Megrendültem, próbáltam a könnyeimet elrejteni, közben olyan jóleső melegséget és szeretetet éreztem a szívemben, ami a kételkedésemet tudta eltüntetni, de a könnyeket meghagyta.

Az áldoztatás után a néni ismét megszólalt, és a hiábavalósággal kapcsolatos gondolataimra szégyenkezve emlékezhetek, mert ezt mondta:

-Nekem nincs senki, csak a Jóisten. - Kell-e ettől szebb áldozás utáni ima?

A beteglátogatók képzésén a kórházlelkész, Péter atya azt tanította, a szolgálatért ne várjunk semmit, se hálát, se dicséretet, majd sejtelmesen hozzáfűzte, de azért az Úrjézus nagy ajándékozó.

Köszönöm Neki! (Deák Erzsi)

Mocorgó mise

Kisgyermekes édesanyaként nagyon ritkán van lehetőségem arra, hogy hétköznap szentmisére mehessek. A hétköznapi misék többnyire az esti órákban vannak, esetleg kora reggel, de egy édesanya számára pont ezek az időpontok azok, amikor leginkább jelen kell lenni a családban. Egyszer csak jött a hír, hogy van megoldás: a lőrinci főplébánián kimondottan anyukák számára szerveznek misét, hétköznap délelőttre. De miért is mocorgó ez a mise? Azért, mert amiatt sem kell aggódnunk, hogy csemeténk esetleg túl aktív, esetleg kicsit hangosabb a kelleténél, hiszen csupa együttérző édesanya lesz jelen, akit valószínűleg legfeljebb a saját gyermekének csintalansága zavarhat meg.

Nem volt kérdés, hogy szívesen mennék mocorgó misére, ám igencsak aggasztott, amikor kiderült, hogy kéthavonta keddi napokon lesz megtartva, és ez pont egybeesik a baba-mama klub időpontjával. Persze az aggodalom nem tartott sokáig, hamar rá kellett döbennem, hogy ennél jobb nem

is lehetne, hiszen így kéthavonta nem témát viszünk a klubba, hanem közösen szentmisére megyünk. Jó volt megtapasztalni, hogy nem vagyok egyedül ezzel a gondolattal: rögtön az első őszi mocorgó misén négy anyuka is képviselte a pestszentimrei plébániát.

Az eddigi szentmisék nagy ajándékot jelentettek számomra. A kisfiam mindet végigaludta, csak a befejező áldásra nyitotta ki a szemét, így teljesen jelen tudtam lenni. A többi gyerek jelenléte sem volt zavaró, szerintem határozottan jól viselkedtek, már-már a "mocorgó" jelzöt is meghazudtolva. Imre atyát is külön dicséret illeti, mert bár rövidek (30 percesek) a misék, mégsem érezzük azt, hogy sietősek lennének. Még szentbeszédet is mond, nem is akármilyet: édesanyáknak szólót. Azt hiszem, nem csak én jöttem haza gazdagabban.

Külön ajándék volt számunkra, hogy januárban Gábor atya is ellátogatott a mocorgóra, az ő javaslatára a kerület többi plébánosát is hívjuk, nézzék meg, milyen is egy kisgyermekes anyáknak bemutatott szentmise.

Egyszóval, jó szívvel ajánlom minden anyukának, aki hétköznap is szeretne egy kicsit az Úr oltárához eljutni, látogasson el havonta egyszer az Ibolya

utcai kápolnába (Ibolya utca 1.) babájával együtt! Az itt töltött rövidke idő sok áldást fog adni nem csak neki és gyermekének, hanem az egész családnak.

A 2016-os első félév időpontjai a következők:

2016.02.12. péntek 9.30

2016.03.11. péntek 9.30

2016.04.19. kedd 9.30

2016.05.17. kedd 9.30

2016.06.10. péntek 9.30

(Kósa Kata)

Elindult az Alpha kurzus

Az Alpha egy 15 részből álló evangelizációs sorozat, amely a keresztény hit megismerésében segít. Londonból, egy anglikán közösségből indult több mint harminc éve, és eddig világszerte 169 országban több mint 27 millióan vettek részt az előadásokon. Plébániánkon januárban kezdődött a sorozat, hétfő esténként találkoznak az útkeresésre indulók és segítők. Közösségünkben vannak olyanok, akik vállalták, hogy hétről hétre részt vesznek az előadásorozaton, és a kiscsoportos beszélgetésekben támogatják, segítik

azokat, akik csak most ismerkednek a hit alapjaival. Imádkozunk értük és a kurzus sikeréért!

ÖHL: Judit, te miért csatlakoztál a segítőkhez?

Gál Judit: Gábor atya megkért, én pedig szívesen vállaltam, mert szeretnék segíteni az útkeresőknek. Én is felnőtt megtérő vagyok, és emlékszem rá, hogy milyen nehéz volt utat keresni. Egy ilyen Alpha kellett volna akkor nekem, de nem volt, így végül katekumenátust kezdtem, ahol eleinte nagyon kívülállónak éreztem magam. Sokszor olyasmiről volt szó, amit nem tudtam sehová sem kötni, és nem értettem. Aki beleszületik a hitbe, annak magától értetődő, hogy Jézus az Isten. A felnőtt megtérőknek ez nehezen fogható fel.

ÖHL: Hogy zajlik egy-egy alkalom?

GL: A találkozók vacsorával és kötetlen beszélgetéssel kezdődnek, aztán megnézünk egy előadást egy témáról. Utána kiscsoportos beszélgetés következik, majd elkészönünk egymástól egy hétre. Most három csoportot tudtunk alakítani. Nem könnyű segítőként részt venni egy ilyen kurzuson, még mi is tanuljuk, mit is kell csinálnunk. A jelentkezők között vannak olyanok is, akik rendszeresen járnak templomba, és vannak olyanok, akik ugyanolyan tájékozatlanok és bátortalanok, mint én voltam valamikor.

ÖHL: Huba, te miért vállaltad a feladatot?

Gáspár Huba: Éreztem, hogy tenni kell valamit. Én is felnőtt megtérő vagyok, és hasznos lehetek másoknak, olyan szemmel tudom látni a dolgokat, ahogy az út elején állók látják, hiszen én is szkeptikus kereső voltam.

ÖHL: Milyenek látod a résztvevőket?

GH: Nyitottnak. De még formálódnak a csoportok, össze kell még csiszolódnunk. Minden csoportban négy segítő van, akik igyekeznek választ adni a kérdésekre, próbálják megosztani saját tapasztalataikat.

Hétköznapok lelkigyakorlata

Az ősszel zajlott Szentlélek Szeminárium komoly lelki megújulást hozott többünk számára, és amikor véget ért, éreztük, hogy nem mehet minden ugyanúgy tovább, ahogy azelőtt. Voltak, akik imacsoportba vágytak, voltak, akik a szemináriumhoz hasonlóan napi elmélkedéseket és ennek időnkénti megosztását szerették volna, megint mások tanítást kívántak. Engem az Úr már meghívott a hétfői imacsoportba, ezért nem is gondoltam arra, hogy még máshol is lesz dolgom. Azonban amikor Gábor atya kihirdette, hogy a Verbum Dei nővérek adventi lelkigyakorlata keretében igyekszünk a folytatást megvalósítani, megmozdult a lelkem. Hiszen a hétköznapok lelkigyakorlatában amikor csak tudtam, részt vettem. Lehet, hogy jó lenne most is, mert lelki táplálékból sosem elég! Még egy estét nem tudtam volna erre

rááldozni, de kiderült, hogy délelőtti csoport is indul. Itt már nem tudtam több kifogást találni. Az advent ugyan időközben véget ért, de az elmélkedések nem. Januárra nagyjából kialakult a két csoport: a péntek esti, melyben "dolgozó emberek" vesznek részt, és a péntek délelőtti, mely nyugdíjasok és kismamák számára ideális.

A lelkigyakorlat lényege tulajdonképpen otthon zajlik, nap mint nap: minden vasárnap megkapjuk a következő heti szentírási szakaszokat, hozzá egy kis elmélkedést és feladatot, a mi dolgunk pedig nap mint nap átímadkozni-elmélkedni, hogyan is tudjuk megélni azt, amit a Szentírásban olvastunk, mit is jelent ez nekünk. A pénteki alkalom eddig három részből állt: először egy rövid megérkező-kört tartunk: ki hogy van, milyen lelkiállapotban érkezett. Ezután jön a megosztás, amikor elővesszük azt a szakaszt, ami leginkább megszólított minket, végezetül átmegyünk a templomba egy kis időre, és az Oltáriszentség előtt imádkozunk. Úgy érzem, hamar összeszokott a társaság, kezdünk megnyílni egymás előtt. Éppen ezért a kialakult csoportokba új tagokat már nem várunk, hogy a kialakult bizalmat ne zavarjuk meg, illetve azért is, hogy a tanításban tudjunk előre haladni - mert februárra már tanítást is ígért Gábor atya! *[A csoportokhoz már nem lehet csatlakozni, de ha mások is szeretnének részt venni a hétköznapok lelkigyakorlatában, indulhat egy újabb csoport is.]*

A csoportot kismama-nagymama klubnak is szoktam hívni, bár ez a

kifejezés nem teljesen állja meg a helyét, mert férfi tagunk is van. Mindenesetre jó alkalom arra is, hogy a fiatalabb és idősebb korosztályok közeledjenek egymáshoz. A "nagymamák" mindig nagy szeretettel fogadják picinyeinket is. A gyerekek nem is nagyon zavarják az alkalmakat, olyan ez nekik, mint a baba-mama klub, csak itt kevesebb a gyerek és több a felnőtt. Hiszem, hogy az imádságos alkalmak a gyermekeink javára is válnak. Szerintem nekik is nagy ajándék az, hogy az Úr közelében lehetnek, még ha csak kis időre is, és ezt most nem is fogják fel.

Hálát adok Istennek, hogy ide is elhívott, különösen azért, mert megismerhetem egy másik generációnak az életét, örömeit, gondjait. Olyan, mintha hidat építenénk a generációk közötti szakadék fölött, melyre oly sok panaszt hallottam az elmúlt időkben. És ami talán a legfontosabb, hogy nem csak a magunk lelki életét építgetjük a mindennapokban, hanem hordozhatjuk egymást imáinkban is nap mint nap. (Kósa Kata)

Gyerekfarsang

Már szinte felnőtt egy nemzedéknyi gyerek azóta, mióta farsangi bált rendezünk a kicsiknek. Kezdetben a plébánián voltunk, de azt hamar kinőttük, aztán a Táncsics iskola, majd újabban a Kastélydombi iskola fogadja be közösségünk apraját. Idén a hitoktatók meghívták azokat a gyerekeket is, akik az iskolákban-óvodákban részt vesznek a katolikus hitoktatásban, de templomba nem járnak. El is jöttek szép számmal, reméljük, ezen felbuzdulva előbb-utóbb a templomba is eljutnak, és egyre jobban bevonódnak a közösségbe.

Az idei farsang szervezése a Simó Julival kiegészült baba-mama klub keretein belül, igazi összefogással zajlott, sőt, a lebonyolításban a nyugdíjas klub két tagja, Ibolya néni és Marika néni is segített, akik a büfében gondoskodtak arról, hogy senki ne maradjon étlen-szomjan. Nagyon finom sütemények, gyümölcs, szendvics és sok-sok limonádé került az asztalra a közösség tagjainak felajánlásaként.

A multság egy közös imával kezdődött, majd – ahogy már évek óta – kicsik és kicsit nagyobbak produkcióival indult. Nagyszerű volt látni a rendszeresen fellépő zenész palánták egyre komolyabb hangszeres tudását, Kovács-Szerján Vince csellójátékát és Papp Gigi furulyázását. Három barátnő, Gáspár Julcsi, Fülöp Janka és Papp Vera saját koreográfiát készített, amiben csak úgy szórták az egykezes cigánykerekereket, ugrásokat, spárgákat. Csáky Barnabás két bűvésztrükkal állt elő,

amitől a közönség szája tátva maradt. Ez aztán kapóra is jött, mert a második trükkben hogy, hogy nem, cukor lett az égő vattadarabokból, a cukor pedig villámgyorsan tűnt el a tátva felejtett szájakban. A műsorban két családi produkciót is megtapsolhattunk, A Magyar család apraja-nagyja – ha már éppen heten vannak – elindult a bányába, a Kósa családból pedig Mikkamakka, Ló Szerafin, Szörnyeteg Lajos és Dömdödöm lett, no meg persze Maminti, aki a mese végén varázspálcájának egyetlen suhintásával megmentette a bajba került szereplőket

A produkciók után következett a jelmezbemutató, majd a játék, multság. Kézműves asztaloknál várta a kicsiket Linka Melinda, Benkő Andi és Vera, valamint Seres Piroska. A gyerekek szórakoztatásáról a Palánta misszió két tagja gondoskodott, akik a farsangi bál végén még óriás szappanbuborékokat is fújtak. Miután kimulattuk, kijátszottuk magunkat, és az utolsó szappanbuborék is elpattant, egy szép záró imával ért véget a multság.

Közeleg a nagyböjt

A liturgikus munkacsoport megbeszélésén már a nagyböjti és húsvéti szertartások kerültek szóba. Jó lenne, ha a virágvasárnapi passiót idén felnőttek adnák elő, ehhez pedig szereplőket keresünk. Az első próba várhatólag március 6-án, vasárnap lesz. Aki meghallja Isten hívását erre a szolgálatra, jelentkezzen Gábor atyánál.

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap: 8, 10 és 18 órakor.

Hétköznap:

Hétfő: 18 órakor

Kedd, Szerda, Szombat: 7 órakor

Péntek: 18 órakor

Csütörtök: Igeliturgia 7 órakor

Minden pénteken: 17 órakor imaóra és az esti mise után csendes szentségimádás 19 óráig.

Első csütörtökön: 17 órakor Jézus Szíve Család imaórája

Első vasárnapon: 17 órakor szentségimádás

Gyóntatás: A szentségimádások alatt. Vasárnap a szentmisék előtt. Plébánossal való egyeztetéssel egyéb időben is.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmálkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

A hittanok helyszíne a Plébánia tanács- illetve emeleti terme.

A hittancsoportokhoz az év folyamán később is lehet csatlakozni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebania@gmail.com). *Felelős kiadó:* Lak Gábor plébános, *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter; *Honlap:* www.pestszentimre.plebania.hu